

тме ѝ купили още и нито парцалче чезъ не съкъ приготвила . . .

Ибришима ходѣше неспокоенъ, хапѣше дебелиѣ си устни и постоянно пресмѣташе какъ ще свърже двата края. Ето, и на Паня годинитѣ миазатъ. Трѣбва зимъсь да го оженятъ, а една сватба ще му излѣзе най-малко петъ хиляди лева. Петъ хиляди! Отъ кжде ще ги вземе? Не! Нека закрепне, лѣкаритѣ и безъ това му казали да жочака . . .

Презъ тази есенъ той тъкмѣше, да си поправи обора, да го продължи чакъ до навеса, та да има мѣсто и за тормачето. И се от каза. Но една сутринъ, когато Виличка пустнала биволицата да я изпраща съ говедата, краставата чернокожа се облегнала да се чеше на подлората, откъргила я и . . . изтрещѣлъ навеса, че и половината оборъ край него.

— Ами сега? — хвана се за главата Ибришима.

— То харно, че хайванитѣ не бѣха вжтре, — рече старата. — А то щѣхме да я наредимъ тогава . . .

— Мълчи! Мълчи! Белкимъ падна за хубаво.. Я ако се бѣше струполилъ презъ зимата? . . .

Тукъ потърси пари Ибришима, тамъ, па току се върна празенъ. Кредитната кооперация бѣше предъ фалитъ. При това той ѝ дължеше петъ хиляди и петстотинъ лева. Наистина, имаше и дѣловъ капиталъ, но съ него оставаха четири хиляди дългъ. Въ земледѣлската банка бѣха заложени воловетѣ, на бакалина не можеше да плати, на Танаска сжщо. Мисли той, мисли, стана и пакъ при Танаска отиде. Въртѣ го Танаско, сука го, обвърза го здраво и му брои две хиляди лева.

— Тежко! — пшкаше Ибришима. Но той още не губѣше надежда. — Ща намалятъ. . . Ще